

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/23/2014
Identifikačné číslo spisu:	4013200954
Dátum vydania rozhodnutia:	09.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:4013200954.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., a členov senátu JUDr. Igora Belka a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. v právnej veci žalobcu: Ing. S. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. I. T. XXXX/XX, XXX XX D., právne zastúpeného FP LEGAL, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Ružomerská 6, 821 05 Bratislava, IČO: 47 231 599, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava (pôvodne: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre, Krajský dopravný inšpektorát, Piesková ul. č. 32, 949 01 Nitra), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRPZ-NR-KDI-SK-59/2013 zo dňa 30.05.2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/322/2013-60 zo dňa 16. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/322/2013-60 zo dňa 16. apríla 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Nitre rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. p. KRPZ-NR-KDI-SK-59/2013 zo dňa 30.05.2013, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, Okresného dopravného inšpektorátu v Zlatých Moravciach, č. p. ORPZ-NR-ODI3-SK-353/2012 zo dňa 27.02.2013, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) z dôvodu porušenia § 16 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“), ktorého sa žalobca mal dopustiť tým, že dňa 29.09.2012 o 11.23 hod. na ceste I/65 kataster Čierna Dolina viedol OMV zn. Fiat Ducato, EČ: D kde bol zastavený hliadkou KDI DO

Selenec, nakoľko v danom úseku prekročil max. dovolenú rýchlosť jazdy mimo obce 90 km/hod. o 53 km/hod.. Cestným radarovým rýchlomerom mu bola nameraná rýchlosť jazdy 143 km/hod..

Podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. uložil žalobcovi pokutu vo výške 400 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu žalobcovi nepriznal.

Podľa právneho názoru krajského súdu žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol. Krajský súd takto rozhodol po vykonanom pojednávaní dňa 16.04.2014 v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorý mal doručenie predvolania riadne vykázané dňom 04.04.2014, pričom svoju neúčasť na pojednávaní žalobca ani jeho právny zástupca do začatia pojednávania neospravedlnili, ani nepožiadali o odročenie.

Úlohou súdu bolo posúdenie zákonnosti postupu a správnosti záverov žalovaného v danej veci.

Z ustanovenia § 249 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že osobitnou náležitosťou žaloby v správnom súdnictve je určenie rozsahu preskúmania napadnutého rozhodnutia alebo postupu správneho orgánu. Žalobca musí nielen tvrdiť nezákonnosť napádaného rozhodnutia alebo postupu, ale musí uviesť rozsah, v akom žiada rozhodnutie a postup preskúmať z hľadiska ukrátenia jeho práv. Súd preskúma napadnuté rozhodnutie len v rozsahu dôvodov žaloby, pričom žalobca by mal uviesť všetky dôvody nezákonnosti, dostatočne ich konkretizovať skutkovou aj právnou kvalifikáciou žaloby.

S poukazom na uvedené krajský súd pri preskúmaní rozhodnutia žalovaného zo dňa 30.05.2013 vychádzal výlučne z obsahu podanej žaloby, v ktorej žalobca namietal predovšetkým to, že priestupok bol zdokumentovaný radarovým rýchlomerom Ramer 10 C, ktorý napriek tomu, že sa nachádzal v idúcom neoznačenom policajnom vozidle, bol prepnutý do statickej funkcie. Tvrdil, že pokiaľ by bol tento rýchlomer prepnutý na dynamickú funkciu, zaznamenal by zrýchľovanie policajného vozidla počas toho, ako žalobca toto neoznačené policajné vozidlo predchádzal, v dôsledku čoho bol vlastne donútený prekročiť povolenú rýchlosť, pretože musel riešiť potenciálne nebezpečnú situáciu z dôvodu, že v protismere sa blížilo iné motorové vozidlo. Zároveň žalobca poukázal na to, že konal v rámci nutnej obrany, resp. krajnej núdze, čo vylučuje protiprávnosť jeho konania.

K žalobcom vzneseným námietkam a s poukazom na obsah predloženého administratívneho spisu krajský súd považoval za potrebné uviesť, že polícia v Slovenskej republike pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky používa technické prostriedky slúžiace na zachytenie a prípadné zdokumentovanie priestupkov, ktorých sa môžu dopustiť účastníci cestnej premávky. Najznámejšie, ale i najpoužívanéjšie technické prostriedky sú radary, ktoré môžu byť umiestnené staticky vedľa komunikácie a merať rýchlosť prechádzajúcich motorových vozidiel alebo môžu byť umiestnené v pohybujúcich sa policajných vozidlách a takto merať rýchlosť idúcich vozidiel priamo v cestnej premávke. Tak tomu bolo i v predmetnej veci, keď policajná hliadka pohybujúca sa dňa 29.09.2012 v neoznačenom policajnom vozidle po ceste I/65 v okrese Zlaté Moravce v katastri Čierna Dolina merala rýchlosť jazdy cestným radarovým rýchlomerom Ramer 10 C výrobného čísla RH:10/0628, RJ: 11/0013, ktorý mal platné overenie do 10.11.2012 a ktorý bol umiestnený v tomto pohybujúcom sa vozidle. Z predloženého certifikátu o overení zo dňa 21.11.2011 vyplýva, že u tohto rýchlomeru sa rozlišujú dva režimy merania, a to stacionárny (prípustná chyba merania je menšia ako ± 3 km/h pri rozsahu meraných rýchlostí do 100 km/h a menšia ako ± 3 % pri rozsahu meraných rýchlostí nad 100 km/h) a nestacionárny - za jazdy (prípustná chyba merania je menšia ako ± 5 km/h pri rozsahu meraných rýchlostí do 100 km/h a menšia ako ± 5 % pri rozsahu meraných rýchlostí nad 100 km/h).

V predmetnej veci nebolo sporné, že cestný radarový rýchlomer bol umiestnený v pohybujúcom sa neoznačenom policajnom vozidle, a teda meral rýchlosť kontrolovaných vozidiel za jazdy tohto vozidla, pričom tento režim merania je ako jedna z alternatív uvedený v certifikáte o overení zo dňa 21.11.2011 (nestacionárny režim merania - za jazdy). Výsledkom merania vykonaného vyššieho označeným

cestným radarovým rýchlomerom bolo vyhotovenie fotodokumentácie - protokolu č. 1531 zo dňa 29.09.2012 o 11:23:38 hod., ktorý zobrazuje motorové vozidlo s viditeľným evidenčným číslom D. a v ktorom je uvedená rýchlosť tohto meraného vozidla 143 km/h, pričom je tu uvedená i rýchlosť vozidla (105 km/h), v ktorom bol radarový rýchlomer umiestnený. Z uvedeného vyplýva, že radarový rýchlomer meral tak rýchlosť motorového vozidla žalobcu, ale i rýchlosť policajného vozidla, v ktorom bol umiestnený a nemožno potom prihliadať k tomu, že v spodnej časti protokolu zo dňa 29.09.2012 je v stĺpci „Radar“ kolónka s názvom „nameraná rýchlosť“ a „vlastná rýchlosť vozidla“, v ktorých je uvedený údaj „0“, z čoho žalobca vyvodil svoje tvrdenie, že radarový rýchlomer bol v stacionárnom režime merania. Zástupca žalovaného na pojednávaní vysvetlil, že v prípade nesprávneho merania, resp. chyby pri meraní, by radarový rýchlomer takúto situáciu vyhodnotil a fotodokumentáciu by nevyhotovil. Žalobca a jeho právny zástupca (ktorí v predmetnej veci trvali na tom, aby vec bola prejednaná na pojednávaní) sa neospravedlnenou neúčastou na tomto pojednávaní sami pripravili o možnosť položiť zástupcovi žalovaného otázky ohľadne spôsobu a podmienok použitia radarového rýchlomeru Ramer 10 C.

Podstatnou v predmetnej veci bola podľa názoru krajského súdu tá skutočnosť, že radarový rýchlomer bol nastavený v takom režime merania, že meral rýchlosť samotného policajného vozidla, v ktorom bol radar umiestnený (105 km/h), ako i rýchlosť motorových vozidiel, ktoré jazdili rýchlosťou vyššou, ako bola v danom úseku povolená, čo je i prípad žalobcu, u ktorého bola nameraná rýchlosť 143 km/h. Nesporné bolo, že v predmetnom úseku cesty bola najvyššia povolená rýchlosť 90 km/h, z čoho vyplýva, že žalobca prekročil povolenú rýchlosť mimo obce o 53 km/h. S poukazom na uvedené zistenia a predloženú dokumentáciu je podľa názoru krajského súdu nepochybné, že žalobca svojím konaním porušil ust. § 16 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z., keď po ceste I/65 jazdil podstatne vyššou rýchlosťou, ako stanovuje zákon pre tento druh cesty, v dôsledku čoho naplnil skutkovú podstatu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. h) zák. č. 372/1990 Zb..

Spáchanie vyššie uvedeného dopravného priestupku zo strany žalobcu bolo teda v priebehu správneho konania žalobcovi nepochybne a dostatočne preukázané zadováženými dôkaznými prostriedkami, a to najmä snímkou z cestného radarového rýchlomeru Ramer 10 C, ktorá však preukázala porušenie pravidiel o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky (prekročenie rýchlosti) i zo strany službukonajúcej policajnej hliadky, ktorej vozidlo sa pohybovalo rýchlosťou 105 km/h v mieste, kde najvyššia povolená rýchlosť jazdy bola 90 km/h. Cestný radarový rýchlomer teda zaznamenával tak rýchlosť kontrolovaných motorových vozidiel, ako i rýchlosť policajného motorového vozidla, v ktorom bol umiestnený. Krajský súd nemal dôvod pochybovať o správnosti tohto merania v danom čase a mieste, výsledkom ktorého bolo zistenie, že žalobca na predchádzanie pred ním jazdiaceho motorového vozidla polície potreboval vyvinúť rýchlosť 143 km/h. Tvrdenie, že príslušník polície, ktorý riadil žalobcom predchádzané neoznačené policajné vozidlo, v priebehu jeho predchádzania zvyšoval rýchlosť tohto vozidla, a tak žalobcu donútil spáchať priestupok, súd nepovažoval za relevantné.

Pokiaľ sa žalobca rozhodol predchádzať pred ním idúce motorové vozidlo s policajnou hliadkou, bolo to nepochybne jeho slobodné rozhodnutie a takýmto rozhodnutím bola i rýchlosť jazdy, ktorú pri tomto predchádzaní vyvinul, nakoľko najvyššiu povolenú rýchlosť evidentne prekročil. V tejto súvislosti je však podľa názoru krajského súdu potrebné poukázať na skutočnosť, že ak iná osoba porušila predpisy o cestnej premávke (prekročila zákonom stanovenú rýchlosť jazdy, resp. ju zvyšovala alebo inak bránila v predchádzaní) a vytvorila tak nebezpečnú situáciu, nie je tým ospravedlnené konanie iného vodiča, ktorý sám tieto predpisy porušil. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca bol povinný i pri predchádzaní neoznačeného policajného vozidla dodržiavať maximálnu povolenú rýchlosť na danom úseku cesty a pokiaľ zistil, že túto rýchlosť nebude môcť dodržať, mal od úkonu predchádzania upustiť, najmä ak sa v protismere blížilo iné motorové vozidlo, a to i s poukazom na ust. § 15 ods. 5 písm. c) zák. č. 8/2009 Z. z., v zmysle ktorého vodič nesmie predchádzať, ak by ohrozil alebo obmedzil vodiča jazdiaceho v protismere, alebo ohrozil iného účastníka cestnej premávky.

Pokiaľ sa žalobca v podanej žalobe domáhal toho, že jeho konanie (prekročenie najvyššej povolenej rýchlosti pri predchádzaní iného motorového vozidla) vykazovalo znaky nutnej obrany, resp. krajnej

núdze, a teda nie je protiprávne, krajský súd sa s takýmto názorom nestotožnil. S poukazom na ust. § 2 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb., priestupkom nie je konanie, ktorým niekto primeraným spôsobom odvracia priamo hroziaci útok na záujem chránený zákonom (nutná obrana) alebo nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému zákonom (krajná núdza), ak týmto konaním nebol spôsobený zrejme rovnako závažný následok ako ten, ktorý hrozil, a toto nebezpečenstvo nebolo možné v danej situácii odstrániť inak. V predmetnej veci je nepochybné, že žalobca sa sám a dobrovoľne rozhodol, že bude predchádzať pred ním idúce motorové vozidlo a v tom čase mu nehrozil žiadny útok, ani nebezpečenstvo, čo žalobca ani netvrdil. I pri predchádzaní je však potrebné mať na zreteli dodržiavanie a neprekračovanie najvyššej povolenej rýchlosti na danom úseku alebo druhu cesty, čo je jednou zo základných povinností vodiča motorového vozidla. Uvedené znamená, že ani predchádzanie nie je a nemôže byť dôvodom na ospravedlnenie prekročenia povolenej rýchlosti, najmä nie v prípade, ak vozidlo, ktoré má byť predchádzané, ide len mierne nižšou rýchlosťou, ako je najvyššia povolená. V predmetnej veci žalobca v žalobe tvrdil, že až v priebehu predchádzania začalo predchádzané motorové vozidlo zrýchľovať nad povolenú rýchlosť. Z tohto tvrdenia žalobcu možno potom vyvodiť záver, že predchádzané policajné vozidlo išlo predtým, ako sa ho žalobca rozhodol predchádzať primeranou, resp. povolenou rýchlosťou, z čoho potom vyplýva, že pokiaľ mal žalobca vo svojom vozidle funkčný tachometer, musel si byť teda vedomý toho, že najvyššiu povolenú rýchlosť pri jeho predchádzaní nebude môcť dodržať. Pokiaľ sa i za takejto situácie rozhodoval pred ním idúce vozidlo predchádzať, pričom evidentne prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť, a navyše v protismere sa blížilo iné motorové vozidlo (ako tvrdil žalobca), nemožno konanie žalobcu posudzovať ako nutnú obranu ani ako krajnú núdzu. Podľa názoru prvostupňového súdu žalobca mal vždy možnosť rozhodnúť sa pre neprekročenie najvyššej povolenej rýchlosti a upustiť od predchádzania. Prekročenie najvyššej povolenej rýchlosti zo strany žalobcu nemožno odôvodniť ani tým, že bezpečnejšie v danej situácii bolo ukončiť predchádzanie čo najskôr. Treba mať totiž na zreteli, že vodič nesmie predchádzať, ak by sa nemohol bezpečne zaradiť pred vozidlo, ktoré chce predísť, alebo ak by ohrozil iného účastníka cestnej premávky (ust. § 15 ods. 5 zák. č. 8/2009 Z. z.).

Z uvedených dôvodov potom krajský súd nemohol posúdiť konanie žalobcu ako konanie v nutnej obrane ani v krajnej núdzi, nakoľko žalobca svojím konaním sám potenciálne nebezpečnú situáciu vyvolal, keď zvláštneho rozhodnutia predchádzal pred ním idúce motorové vozidlo, pričom prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť.

K ďalším námietkam žalobcu (nezisťovanie jeho majetkových pomerov a neprihliadanie na ne, nezisťovanie jeho osobných a zárobkových pomerov, neprihliadanie na starostlivosť o ťažko chorú matku) v podanej žalobe je potrebné uviesť, že žalobca na ústnom pojednávaní dňa 27.02.2013 do zápisnice uviedol a podpísal, že je nezamestnaný, bez príjmu, nemá vyživovaciu povinnosť, nespláca pôžičku, ani úver, nevlastní motorové vozidlo, ani nehnuteľnosť. Správny orgán prvého stupňa teda zisťoval majetkové, zárobkové a osobné pomery žalobcu a pri rozhodovaní v predmetnej veci a ukladaní sankcie prihliadal v súlade s ust. § 12 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. na všetky okolnosti, na ktoré u žalobcu prihliadnuť mal a mohol, čo v odôvodnení svojho rozhodnutia zo dňa 27.02.2013 i riadne zdôvodnil a žalobcovi uložil pokutu podľa § 22 ods. 2 písm. c/ vyššie citovaného zákona v sume 400,- € a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo v trvaní 12 mesiacov. Pokiaľ ide o druh a výmeru uloženej sankcie (pokuta 400,- € a trest zákazu činnosti v trvaní 12 mesiacov), súd je toho názoru, že správny orgán prvého stupňa uložil pokutu v strede zákonom stanoveného rozpätia (od 150,- € do 800,- €) pre žalobcom spáchaný priestupok a pokiaľ ide o zákaz činnosti v trvaní jedného roka, zákon umožňuje tento trest uložiť až do troch rokov. Uloženie týchto sankcií správny orgán podľa názoru krajského súdu vo svojom rozhodnutí i dostatočne zdôvodnil a súd tieto dôvody nepovažoval za potrebné opakovať, nakoľko sú v dostatočnom rozsahu uvedené v rozhodnutí.

S poukazom na uvedené zistenia vyplývajúce z predloženého administratívneho spisu krajský súd nemal pochybnosti o tom, že dopravný priestupok kladený žalobcovi za vinu, sa stal tak, ako to vyplýva z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a že žalobca sa tohto priestupku dopustil.

Dôkaz o rýchlosti motorového vozidla žalobcu bol obstaraný radarovým rýchlomerom Ramerom 10 C,

ktorý spĺňal všetky zákonné požiadavky a súčasne v čase merania mal platný certifikát o overení. Podľa názoru krajského súdu sa žalovaný v dôvodoch svojho rozhodnutia logicky a vecne správne vysporiadal s jednotlivými námietkami žalobcu v podanom odvolaní. V konaní správnych orgánov súd nezistil také pochybenia, a to ani procesné, z ktorých by bolo možné vyvodit' porušenie práv žalobcu ako účastníka priestupkového konania. Správne orgány dostatočným spôsobom zistili skutkový stav a vyvodili z neho správny právny záver, pričom ich rozhodnutia sú vecne správne a zákonu zodpovedajúce. Taktiež bol dodržaný i procesný postup vo vzťahu k žalobcovi, ktorý bol po skončení objasňovania priestupku riadne predvolaný na ústne pojednávanie, na ktorom mu bolo oznámené, že je obvinený zo spáchania konkrétneho priestupku, ku ktorému mal možnosť sa vyjadriť, bol oboznámený s podkladmi rozhodnutia a spôsobom ich získania, čo potvrdil i svojím podpisom.

Pokiaľ žalobca vo svojom podaní zo dňa 26.02.2014 navrhoval vyžiadať si osobný spis policajta, ktorý dňa 29.09.2012 viedol policajné vozidlo a predvolať na pojednávanie ďalších príslušníkov polície (kpt. Bc. T. C. a plk. JUDr. K. K.), krajský súd k tomu uviedol, že predmetom tohto konania nebolo riešiť prípadné previnenie príslušníka polície, ktorého sa tento mohol dopustiť dňa 29.09.2012, keď podľa snímky z cestného rýchlomeru Ramer 10 C bola rýchlosť ním riadeného motorového vozidla 105 km/h. Taktiež nie je dôvodné podľa názoru krajského súdu v tejto súvislosti poukazovať ani na „zaujímavosť“ prípadného postihu tohto policajta, pretože v prípade zisteného porušenia právnych predpisov počas výkonu služby by sa na neho mohli vzťahovať i ustanovenia tretej časti (SLUŽOBNÁ DISCIPLÍNA A DISCIPLINÁRNA PRÁVOMOC) zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov.

V správnom súdnictve, teda v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p., sa dokazovanie zásadne nevykonáva, resp. možno vykonať len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t. j. rozsah dokazovania je obmedzený účelom správneho súdnictva a potrebou zistenia, či správne orgány v konkrétnej veci vymedzenej žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, resp. preskúmať i postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí, s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania. Z uvedených dôvodov potom krajský súd na pojednávanie v predmetnej veci nepredvolal žalobcom navrhovaných príslušníkov polície (kpt. Bc. T. C. sa však pojednávania zúčastnil ako zástupca žalovaného).

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú, nakoľko nezistil žiadny zo zákonných dôvodov pre zrušenie rozhodnutia žalovaného.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu ako účastníkovi konania a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil a vrátil vec prvostupňovému orgánu na nové konanie a rozhodnutie vo veci a zároveň, aby žalovaný nahradil žalobcovi trovy konania vrátane trov odvolacieho konania.

V podanom odvolaní žalobca v bode 1 uvádza, že žalobca a jeho právny zástupca sa nemohli vytýčeného pojednávania zúčastniť, lebo na ten istý deň o 8.30 hod. boli predvolaní v trestnej veci žalobcu na Okresnom súde Nitra, teda v tej istej budove súdu. Na začiatku pojednávania požiadal obhajca žalovaného aby súd v prípade trvania pojednávania do termínu na Krajskom súde v Nitre urobil prestávku v pojednávaní tak, aby sa tohto pojednávania mohli zúčastniť. Konajúca sudkyňa odmietla urobiť prestávku v tomto termíne, neumožnila ani dať vedieť o jej rozhodnutí konajúcemu senátu Krajskému súdu v Nitre a prestávku spravila v čase od 12.00 do 13.00 hodiny, kedy už bolo pojednávanie na Krajskom súde v Nitre skončené, o čom svedčí aj úradný záznam v spise Krajského súdu v Nitre. Dôvod odmietnutia požiadavky žalovaného na prestávku konajúca sudkyňa Okresného

súdu Nitra neuviedla.

Žalobca v odvolaní popísal priebeh skutku a uviedol, že v rámci prejednávania priestupku sa domáhal predloženia kamerového záznamu z policajného vozidla. Bolo mu však oznámené, že žiadny kamerový záznam nie je k dispozícii, lebo tento nebol zaznamenaný a je vyhotovená len fotografia preukazujúca spáchanie priestupku žalobcom.

Z obsahu spisu vyplýva, že priestupok bol zdokumentovaný radarovým rýchlomerom RAMER 10 C. Uvedený rýchlomer má dve funkcie merania a záznamu meraní - statickú, kedy vytvára len snímky meraného objektu a dynamickú, kedy vyhotovuje videozáznam, pri ktorom zaznamenáva polohové a rýchlostné údaje tak merajúceho ako aj meraného vozidla. Napriek tomu, že žalobca bol meraný z idúceho vozidla PZ, bol radarový merač RAMER 10 C prepnutý do statickej funkcie, kedy vyhotovoval len jednotlivé obrázky. V rámci celého prejednávania priestupku nebolo správnym orgánom vysvetlené, prečo tomu bolo tak. V prípade zapnutia dynamickej funkcie by však radarový merač zaznamenal zrýchľovanie neoznačeného policajného vozidla počas predbiehania, jeho bezohľadnú jazdu a prekročenie povolenej rýchlosti taktiež merajúcim policajným vozidlom.

Žalobca uvádza, že sa oprávnene domnieva, že zo strany kontrolujúcich policajtov došlo k vedomému a úmyselnému porušeniu dopravných predpisov za účelom donútenia žalobcu spáchať priestupok, tento následne zdokumentovať a postihnúť. Z obsahu spisu je možné predpokladať, že konajúci policajti neboli začiatocníci a boli riadne zaškolení na ovládanie radarového rýchlomeru RAMER 10 C, a teda jeho funkcie dokonale ovládali, nakoľko sú príslušníkmi diaľničnej polície niekoľko rokov.

Pre spravodlivé rozhodnutie vo veci žalobca žiadal konajúci prvostupňový súd, aby zabezpečil podrobný návod radarového rýchlomeru RAMER 10 C. Z obsahu spisu vyplýva, že tento návod súd nijako nezabezpečoval. Z obsahu spisu však jednoznačne vyplýva, že režim merania v čase dokumentovania priestupku bol stacionárny napriek tomu, že merajúce vozidlo sa v tom čase pohybovalo rýchlosťou 105 km/hod. Z požadovaného návodu na obsluhu by bolo zistené, či takýto spôsob merania je výrobcom odporúčaný ako správny, alebo či sa jedná o použitie v rozpore s návodom na obsluhu. V prípade použitia v rozpore s návodom na obsluhu je výsledok merania nepreukazný a právne nepoužiteľný ako dôkaz o čomkoľvek. Nebolo nijako vysvetlené, ako sa v spodnej časti protokolu zo dňa 29.09.2012 v stĺpci „Radar“ kolónka s názvom „nameraná rýchlosť“ a „vlastná rýchlosť vozidla“, v ktorých je uvedený údaj „0“ vyskytla odchýlka tohto údaje od skutočnosti v hodnote 105 km/h. Ako teda možno vo vzťahu voči žalobcovi, vzhľadom na zjavne nesprávny údaj v jednej časti protokolu, považovať za preukázateľný a správny bez ďalších dôkazov, údaj o jeho rýchlosti 143 km/h. Vyjadrenie zástupcu žalovaného na pojednávaní, že v prípade nesprávneho merania resp. chyby pri meraní, by radarový rýchlomer situáciu vyhodnotil a fotografiu by nevyhotovil, z uvedeného vyplýva, že zástupca žalovaného pripustil používanie rýchlomeru v rozpore s návodom na obsluhu a podmienkami certifikátu. Výrobca každého technického prístroja vrátane meracích zariadení ručí za správne fungovanie zariadenia iba v prípade, ak je toto používané v súlade s návodom na obsluhu. Radarový rýchlomer ako uznané meradlo v zmysle zákona o skúšobníctve a metrologii podlieha pravidelnej kontrole a preskúšaniu správnosti fungovania, kontrola správnosti fungovania sa vykonáva v zmysle návodu na obsluhu a nie na ostatné možné nesprávne použitia, ako to bolo v tomto prípade. Ak by bol takýto spôsob použitia výrobcom odporúčaný ako možný, bol by býval predmetom certifikátu. Z predloženého certifikátu zo dňa 21.11.2011 vyplýva, že žalovaným vykonaný spôsob použitia certifikovaný nebol. Vzhľadom na nesprávne použitie meracieho zariadenia v rozpore s návodom, nemožno teraz hodnoverne zistiť aká bola skutočná rýchlosť žalobcu v čase merania. Údaj o skutočnej rýchlosti je nevyhnutným predpokladom postihu za priestupok nedodržania maximálnej povolenej rýchlosti. Riadne a dôkladné prejednanie veci nemôže byť závislé od účasti žalobcu a kladenia kvalifikovaných otázok z jeho strany. Súd je povinný sa žalobou riadne a dôkladne zaoberať aj pri neúčasti žalobcu alebo rozhodovaní veci bez nariadenia pojednávania, ako chcel súd pôvodne rozhodnúť.

Súd považoval za preukázané, že vozidlo žalovaného, ktoré malo byť predchádzané išlo len mierne nižšou rýchlosťou, ako je najvyššia povolená. Z uvedeného vyplýva, že žalobca mohol ísť v čase

predbiehacieho manévru taktiež najvyššou povolenou rýchlosťou (keďže policajti išli nižšou) a teda v čase prijatia rozhodnutia o predbiehaní žalobca a začatie predbiehacieho manévru žalobca na predbehnutie nemusel nutne prekročiť maximálnu povolenú rýchlosť. Súd však bez akýchkoľvek dôkazov vyvodzuje vedomosť žalobcu, že pri predchádzaní nebude môcť dodržať najvyššiu povolenú rýchlosť.

Predpisy o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sú všeobecne záväzné a žalobca ako účastník cestnej premávky vychádzal z toho, že aj ostatní účastníci cestnej premávky predpisy o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky dodržiavajú a to vrátane neoznačených vozidiel polície. V čase po začatí predbiehacieho manévru začal vodič neoznačeného vozidla polície páchať priestupok keď porušil § 15 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z., podľa ktorého vodič predchádzaného vozidla nesmie zvyšovať rýchlosť jazdy ani inak brániť predchádzaniu. V páchaní tohto priestupku vodič neoznačeného vozidla polície kontinuálne pokračoval až do dosiahnutia rýchlosti pravdepodobne 105 km/h, kedy došlo k zdokumentovaniu priestupku žalobcu.

Krajský súd dospel k záveru, že „treba mať totiž na zreteli, že vodič nesmie predchádzať, ak by sa nemohol bezpečne zaradiť pred vozidlo, ktoré chce predísť, alebo ak by ohrozil iného účastníka cestnej premávky (§ 15 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z. z.)“. V čase začatia predchádzacieho manévru však žalobca predpokladal dodržiavanie predpisov o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky neoznačeným vozidlom polície, a teda, že toto vozidlo nebude zrýchľovať a umožní mu riadne ukončiť manéver.

Názor súdu, že žalobca mal možnosť rozhodnúť sa pre neprekročenie najvyššej povolenej rýchlosti a upustiť od predchádzania, treba hodnotiť podľa názoru žalobcu komplexnejšie. Z hľadiska rýchlosti a bezpečnosti sa musel rozhodnúť medzi ukončením predbiehacieho manévru ďalším zrýchlením a alternatívnym rozhodnutím upustiť od predbiehania v čase po jeho začatí, a teda zabrzdzením a zaradení sa späť za predbiehané vozidlo. Vzhľadom na správanie sa vodiča neoznačeného vozidla polície nebola daná žiadna záruka, že tento vodič, v prípade brzdzenia, taktiež nepribrzdí a nebude žalobcovi ďalej brániť v zaradení sa do jeho jazdného pruhu. Žalobca sa v danej krízovej situácii v zlomku sekundy rozhodol, pričom nedošlo k žiadnej dopravnej kolízii, teda žalobca sa rozhodol správne. Zároveň je zjavné, že účastník, ktorý vytvoril nebezpečnú kolíznú situáciu svojím priestupkom a ohrozoval ostatných účastníkov cestnej premávky, bol vodič neoznačeného vozidla polície.

Podľa názoru žalobcu prvostupňový súd v napadnutom rozsudku túto situáciu nesprávne právne vyhodnotil, keď nie je možné, aby si nevšimol ustanovenie § 15 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. a teda zákaz zrýchľovania počas predbiehania u vozidla polície, ale všimol si ustanovenie § 15 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z. z. ku ktorého naplneniu nedošlo, nakoľko žalobca sa nakoniec bezpečne zaradil.

Z hore uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaný nezákonným postupom počas predbiehania prinútil žalobcu k prekročeniu najvyššej povolenej rýchlosti, ktorú následne zdokumentoval na síce uznanom meracom zariadení, ale v rozpore s návodom na obsluhu a certifikátom o overení. Takto získaný „dôkaz“ bol jediným podkladom pre postihnutie žalobcu v administratívnom konaní. Predloženie osobného spisu policajta bolo požadované za účelom, aby sa zistilo, či bol postihnutý len za neodôvodnené prekročenia najvyššej povolenej rýchlosti alebo aj za porušenie povinnosti vodiča podľa § 15 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z.. Uvedené má zásadný význam vzhľadom na všeobecne uznávanú teóriu plodov z otráveného stromu, vo vzťahu k dôkazom. Podľa tejto teórie nemôžu byť ako dôkazy akceptované tie „dôkazy“, ktoré boli získané nezákonne resp. ich pôvod trpí zjavnými vadami. Takýmito „otrávenými koreňmi“ bolo zrýchľovanie vozidla polície, ktoré samo o sebe je spôsobilé diskvalifikovať následné namerané hodnoty. Avšak v tomto prípade sa k nemu pripojilo ešte použitie meracieho zariadenia v rozpore s návodom na obsluhu a platným certifikátom o overení. Čo úplne znehodnocuje namerané hodnoty ako nepreukazné. A preto žiadne zákonným spôsobom získané a bezvadné dôkazy o priestupku žalobcu žalovaný nemá ani nikdy nemal, a teda žalobcu v administratívnom konaní pri danom dôkaznom stave postihnúť nemal.

Žalobca zotrval na dôvodoch, ktoré uviedol už v žalobe, teda že polícia nie je oprávnená ohrozovať

vodičov ani ich provokovať za účelom zisťovania a dokumentovania takto vyprovokovaných priestupkov. Týmto konaním sa krajský súd ako prvostupňový súd nijako nezaoberal, hoci sa jedná o zjavný excés z oprávnení štátnych orgánov v zmysle Ústavy SR a zákonov SR, ako i celého právneho poriadku.

Z uvedených skutočností má žalobca za preukázané, že žalobou napadnuté rozhodnutie, ako aj jemu napadnuté rozhodnutie prvostupňového orgánu sú nezákonné pre nesprávne právne posúdenie veci a vyvodenie nesprávnych skutkových záverov z predloženého spisu. Administratívne rozhodnutie považuje žalobca za nezákonné pre nenaplnenie zákonných podmienok na jeho vydanie, nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia, ako je aj v rozpore s obsahom spisu.

III.

Zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a navrhol aby odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom.

Na námietku žalobcu, že cestný radarový rýchlomer Ramer 10 C, ktorým bol priestupok dokumentovaný má dve funkcie merania a to statickú, kedy vytvára len snímky meraného objektu a dynamickú, kedy vyhotovuje videozáznam, pri ktorom zaznamenáva polohové a rýchlostné údaje tak merajúceho ako aj meraného vozidla, pričom žalobca bol meraný z idúceho vozidla, pri prepnutí cestného radarového rýchlomeru Ramer 10 C do statickej funkcie, kedy vyhotovoval len obrázky žalovaný opätovne uviedol, že obsahom spisu je relevantný listinný dôkaz - fotografia z cestného radarového rýchlomeru Ramer 10 C. Tento dôkaz bol zaznamenaný cestným radarovým rýchlomerom Ramer 10 C, ktorým je vybavené služobné vozidlo KRPZ v Nitre. Z uvedeného dôkazu jednoznačne a nad všetky pochybnosti vyplýva, že rýchlosť nameraného vozidla bola v čase spáchania priestupku 143 km/hod., pričom na uvedenej komunikácii je zákonom dovolená najvyššie rýchlosť 90 km/hod. V čase spáchania priestupku malo uvedené meracie zariadenie platný certifikát o overení č. 617/210/16/11, ktorý je rovnako súčasťou spisu. Žalovaný sa s uvedenou námietkou nestotožňuje aj z dôvodu, že nastavenie meracieho zariadenia do režimu „statickej funkcie“ nezakladá predpoklad k tomu, že by zariadenie nesnímalo rýchlosť meracieho vozidla, v ktorom je meracie zariadenie umiestnené. Z listinného dôkazu (fotografia z cestného radarového rýchlomeru Ramer 10 C) je zrejmé, že meracie zariadenie snímalo aj rýchlosť vozidla, v ktorom bolo umiestnené. Z návodu k obsluhu meracieho zariadenia je tiež zrejmé, že meranie jazdy sa nelíši od merania z miesta. Nastavenie parametrov je taktiež zhodné.

Na námietku žalobcu, že súd rozhodujúci vo veci nezabezpečil návod k obsluhu vzťahujúci sa k cestnému radarovému rýchlomeru Ramer 10 C, na základe ktorého by mohlo byť zistené, či nebolo uvedené meracie zariadenie použité v rozpore s návodom na obsluhu žalovaný uviedol, že na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný zabezpečil návod k obsluhu cestného radarového rýchlomeru Ramer 10 C, z ktorého v položke 6.3.1.3 zásady pre meranie za jazdy Ramer 10 C je jednoznačne uvedené, že meranie za jazdy sa nelíši od merania z miesta.

K ďalšej námietke, ktorou žalobca poukazuje nielen na vyjadrenie žalovaného, smerujúce k tomu, že v prípade nesprávneho merania, resp. chyby pri meraní, by radarový rýchlomer situáciu nevyhodnotil a fotografiu by nevytvoril, ale taktiež na to, že ak by bol takýto spôsob použitia výrobcom odporúčaný, bol by predmetom certifikátu o overení uvedeného meracieho zariadenia žalovaný uviedol, že je dostatočne odôvodnený záver spočívajúci v tom, že meranie bolo vykonané v súlade s návodom na obsluhu meracieho zariadenia. Za predpokladu, že by došlo k nesprávnemu meraniu, meracie zariadenie by nevyhodnotilo uvedenú situáciu, nedošlo by k fotografickému záznamu. Podstatou výpovednej hodnoty certifikátu o overení meracieho zariadenia je skutočnosť, že veličiny namerané uvedeným zariadením sú presné, t. j. zodpovedajúce skutočnej rýchlosti meraného vozidla s prihliadnutím na určitú odchýlku, ktorú udáva inštitúcia, ktorá uvedené certifikovanie prístroja vykonáva a nie návod na obsluhu zariadenia.

Žalovaný nakoniec uviedol, že z odôvodnenia rozsudku krajského súdu jednoznačne vyplýva, že záver správnych orgánov, ktorý urobili vo svojich rozhodnutiach zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona č. 372/1990 Zb. platného v čase posudzovaného prípadu, pričom žalovaný sa logicky a vecne vysporiadal s námietkami žalobcu.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. ORPZ-NR-ODI3-SK-353/2012 zo dňa 27.02.2013 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona č. 372/1990 Zb., pretože svojím konaním porušil ustanovenie § 16 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z. tým, že na ceste I/65 kataster Čierna Dolina viedol OMV zn. Fiat Ducato, EČ: D kde bol zastavený hliadkou KDI DO Selenec, nakoľko v danom úseku prekročil max. dovolenú rýchlosť jazdy mimo obce 90 km/hod. o 53 km/hod.. Cestným radarovým rýchlomerom mu bola nameraná rýchlosť jazdy 143 km/hod.. Podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. uložil žalobcovi pokutu vo výške 400 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov.

Prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní vychádzal zo správy o výsledku objasňovania priestupku, z fotodokumentácie z miesta priestupku, výpisu z EKV, z certifikátu o overení a úradného záznamu hliadky.

Vzhľadom na to, že policajná hliadka vykonávala kontrolu žalobcu z dôvodu plnenia si povinnosti uloženými zákonom ako aj v zmysle inštrukcie, správny orgán nemal pochybnosť o tom, že sa skutok stal a že ho spáchal žalobca.

Pri určovaní druhu sankcie a jej výmery prvostupňový správny orgán prihliadol na závažnosť priestupku, spôsob spáchania, jeho následky, na okolnosti za ktorých bol spáchaný a na osobu páchatel'a. Správny orgán určil druh a výmeru uloženej sankcie v zmysle planej právnej úpravy, pričom prihliadal najmä na závažnosť konania obvineného vodiča pričom je správny orgán poukázal na skutočnosť, že zákon zakazuje vodičovi viesť vozidlo mimo obce rýchlosťou viac ako 90 km/hod. Čo však žalobca nerespektoval. Prekročenie rýchlosti zákon zaraďuje medzi najzávažnejšie porušenia. Správny orgán ďalej bral do úvahy miesto spáchania priestupku, teda že k prekročeniu povolenej rýchlosti došlo mimo obce v čase keď hustota v cestnej premávke nie je veľmi vysoká. Žalobca do zápisnice z ústneho pojednávania uviedol, že nespochybňuje že šiel rýchlejšie ako 90 km/hod. z čoho vyplýva, že sa skutku dopustil úmyselným konaním. Správny orgán prihliadol aj na osobu páchatel'a, ktorý pri objasňovaní priestupku nespolupracoval s hliadkou PZ, odmietol sa do správy z objasňovania priestupku vyjadriť ako aj ju podpísať. Ďalej správny orgán vzal do úvahy aj výpis z EKV, podľa ktorého je držiteľom VP na skupinu B od roku 1980 a doposiaľ má evidovaný jeden priestupok súvisiaci s cestnou premávkou a aj preto správny orgán uložil sankciu zákazu činnosti v dolnej hranici sadzby. Správny orgán po zhodnotení všetkých dôkazných materiálov dospel k záveru, že uložená sankcia za daný priestupok je primeraná.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný na odvolanie žalobcu prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Žalovaný preskúmal napadnuté rozhodnutie o priestupku v celom rozsahu, celý spisový materiál, dôvody nespokojnosti odvolateľa - žalobcu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že žalobca sa dopustil priestupku uvedeného vo výroku rozhodnutia. Uvedený skutok bol dokumentovaný cestným radarovým rýchlomerom Ramer 10 C. Podľa názoru žalovaného prvostupňový správny orgán správne kvalifikoval konanie žalobcu ako porušenie ustanovenia § 16 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb., na základe čoho ho uznal vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. h) zákona č. 372/1990 Zb.

Na námietku žalobcu, ktorou poukazuje na to, že bol prvostupňovým správnym orgánom uvedený do omylu, a to z dôvodu, že v zápisnici z ústneho pojednávania sa nevzdal práva na odvolanie, pričom v poučení, ktoré je uvedené v rozhodnutí o priestupku je uvedené, že spomenuté práva na odvolanie sa účastník konania vzdal, žalovaný uviedol, že súčasťou predloženého spisového materiálu je aj písomnosť zo dňa 05.04.2013 (úradná chyba v písomnosti) vydaná prvostupňovým správnym orgánom v zmysle § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, z dôvodu, aby sa v predmetnom rozhodnutí o priestupku odstránila administratívna chyba, t. j. v poučení na tretej strane rozhodnutia o priestupku sa vypúšťajú slová „avšak tohto práva sa pri prejednávani účastník konania vzdal“. Účastník konania uvedenú písomnosť prevzal dňa 05.04.2013, čo potvrdil svojím vlastnoručným podpisom, z čoho jednoznačne vyplýva, že mal vedomosť o tom, že úradná chyba v písomnosti bola prvostupňovým správnym orgánom opravená.

Ďalej žalobca v odvolaní žiadal o prehodnotenie sankcie, ktorá mu bola uložená a jej zníženie na minimum, čo odôvodňuje nielen finančnou situáciou, ale aj tým, že sa stará o svoju matku, ktorá je imobilná a onkologická pacientka. Taktiež žalobca poukázal na to, že dodržiava predpisy o cestnej premávke a ako vodič bol doposiaľ riešený jedenkrát v blokovaní konaní. K uvedenému mal žalovaný za potrebné uviesť, že prvostupňový správny orgán pri určovaní sankcie postupoval v zmysle ustanovenia § 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. a pri určení druhu sankcie a jej výmery prihliadol na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatela, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní. Žalovaný ďalej uviedol, že rýchlosť jazdy patrí medzi najzávažnejšie porušenia pravidiel cestnej premávky, a takisto aj medzi najčastejšie príčiny dopravných nehôd, pri ktorých dochádza k usmrteniu osôb, ujme na zdraví, alebo k materiálnym škodám. Prvostupňový správny orgán pri výmere sankcie vzal do úvahy, že priestupok bol účastníkom konania spáchaný na komunikácii I/65, v čase kedy je v uvedenom úseku slabšia intenzita cestnej premávky. Taktiež prvostupňový správny orgán prihliadal aj na evidenčnú kartu účastníka konania, z ktorej je zrejmé, že je držiteľom vodičského oprávnenia od roku 1980, pričom v evidenčnej karte vodiča má evidovaný jeden priestupok (r. 2007), ktorý nemá povahu závažného porušenia pravidiel cestnej premávky uvedených v § 137 ods. 2 zákona č. 9/2008 Z. z.. Zo strany prvostupňového správneho orgánu nebola opomenutá ani tá skutočnosť, že účastník konania na mieste spáchania priestupku nespolupracoval s hliadkou Policajného zboru, nakoľko sa odmietol nielen vyjadriť do správy o výsledku objasňovania priestupku, ale ju aj podpísať. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že prvostupňový správny orgán dostatočne odôvodnil, prečo uložil sankciu v uvedenej výške, vysporiadal sa s náležitou presnosťou a presvedčivosťou v zmysle ustanovenia § 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. so všetkými zákonnými hľadiskami pre uloženie sankcie v danej výške. Podľa názoru žalovaného prvostupňový správny orgán správne uložil sankciu podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb..

K námietke, ktorú uviedol žalobca, týkajúcej sa starostlivosti o jeho matku, ktorá je, ako uviedol imobilnou onkologickou pacientkou, žalovaný považoval za potrebné uviesť, že žalobca je držiteľom vodičského oprávnenia na skupinu „B“ od roku 1980. Z uvedeného je možné konštatovať, že účastník konania má vedomosť o porušeníach pravidiel cestnej premávky, ktoré sú v zákone o cestnej premávke zadefinované ako závažné porušenia pravidiel cestnej premávky. K tomuto je potrebné uviesť, že za závažné porušenie pravidiel cestnej premávky je zákonodarcom ustanovené z dôvodu nielen prevencie, ale aj represie uloženie nielen pokuty, ale aj zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Žalovaný mal za to, že účastník konania mal teda pred začatím úkonu predchádzania predvídať, že pri nedodržaní najvyššej povolennej rýchlosti a následnom zdokumentovaní jeho priestupku, mu môže byť uložený sankčný postih spočívajúci aj v zákaze činnosti viesť motorové vozidlá, čo bude mať v konečnom dôsledku vplyv aj na prepravu jeho matky o ktorú sa stará. V súvislosti s námietkou týkajúcou sa zlej finančnej situácie žalobcu, ktorá mu sťažuje uhradiť pokutu uloženú prvostupňovým správnym orgánom, má žalovaný za to, že v predmetnej veci môže žalobca požiadať o uhradenie pokuty formou vopred určených splátok, čím by sa znížila záťažnosť jeho finančného rozpočtu.

V závere odvolania žalobca opisuje akým spôsobom došlo k spáchaniu uvedeného priestupku, pričom poukazuje na problematické zaradovanie sa svojím vozidlom pred vozidlo, ktoré predchádzal, nakoľko

sa pri úkone predchádzania riadi iba bočnými spätnými zrkadlami, ktorými je vozidlo opatrené, pričom je v nich obtiažne vidieť predchádzané vozidlo. K tejto námietke žalobcu žalovaný uviedol, že v prvej vete ustanovenia § 16 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z., je jednoznačne uvedené, že vodič autobusu a vodič motorového vozidla s najväčšou prípustnou celkovou hmotnosťou neprevyšujúcou 3 500 kg smie jazdiť rýchlosťou najviac 90 km/h.

Žalovaný má za to, že z fotodokumentácie priestupku, ktorá je súčasťou predloženého spisového materiálu je zrejmé, že k predmetnému prekročeniu najvyššej povolenej rýchlosti zo strany žalobcu došlo pri predchádzaní pred sebou idúceho vozidla. Z uvedeného vyplýva, že žalobca s prihliadnutím na rýchlosť svojho vozidla, pred sebou idúceho vozidla, ale aj vzhľadom na svoju vodičskú prax mal a mohol predpokladať, že predchádzaním pred sebou jazdiaceho vozidla prekročí najvyššiu povolenú rýchlosť na uvedenej komunikácii.

Uvedený názor zastáva žalovaný aj z dôvodu, že z uvedenej rýchlosti vozidla žalobcu, ktorá mu bola nameraná cestným radarovým rýchlomerom a ktorú potreboval vozidlom dosiahnuť na predchádzanie a následné zaradenie sa z vozidlom pred predchádzané vozidlo je zrejmé, že vozidlo, ktoré predchádzal nemalo neprimerane pomalú rýchlosť, v porovnaní s najvyššou povolenou rýchlosťou, ktorá je zákonom stanovená na uvedenej komunikácii.

Na základe toho je zo strany žalovaného dostatočne odôvodnený záver, že pokiaľ účastník konania mal svojím vozidlom, na predchádzanie pred sebou jazdiaceho vozidla využiť vyššiu rýchlosť ako je predpísaná zákonom, nemal zahájiť uvedený úkon predchádzania.

Žalovaný má za to, že vyššie uvedená skutočnosť je v úzkej súvislosti aj s ďalšou námietkou, na ktorú poukázal účastník konania vo svojom odvolaní (žalobca uvádza, že je problematické zaradovanie sa vozidlom, ktoré viedol, pred vozidlo, ktoré predchádzal, vzhľadom k tomu, že sa riadi iba bočnými spätnými zrkadlami, v ktorých bolo obtiažne vidieť predchádzané vozidlo, tak aby nedošlo ku kolízii s predchádzaným vozidlom) a to z dôvodu, že pokiaľ účastník konania považuje za obtiažne vidieť v bočných spätných zrkadlách svojho vozidla predchádzané vozidlo, bolo na mieste, aby uvedený úkon predchádzania prehodnotil nielen z hľadiska prekročenia najvyššej povolenej rýchlosti na uvedenej komunikácii, ale aj z hľadiska bezpečnosti cestnej premávky.

Žalovaný ďalej dospel k záveru, že listinné dôkazy nachádzajúce sa v spisovom materiály boli zistené a získané zákonným spôsobom, prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní správne posúdil dôkaznú situáciu, zhodnotil všetky dostupné dôkazy, dostatočne preukázal spáchanie, ako aj zavinenie priestupku účastníkom konania a svojím konaním mu neodoprel žiadne procesné práva a umožnil mu aktívne hájiť svoje práva a záujmy v zmysle správneho poriadku.

Prvostupňový správny orgán sa zaoberal všetkými hľadiskami, ktoré zákon ako premisy takejto úvahy ustanovuje, obstaral si za tým účelom potrebné dôkazy, vyvodil z nich skutkové a právne zistenia a až potom na základe zákonom povolenej voľnej úvahy pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona a medzi, ktoré zákon ustanovuje, dospel pri dodržaní pravidiel logického posudzovania k rozhodnutiu.

Podľa názoru žalovaného je rozhodnutie o priestupku prvostupňového správneho orgánu preskúmateľné v časti, v ktorej bola stanovená výška sankcie pre dostatok dôvodov, nakoľko je známe, aké konkrétne okolnosti boli podkladom pre uloženie sankcie. Určenie výšky sankcie v rámci určeného rozpätia je výsledkom správneho uváženia.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam nemohol žalovaný prihliadnuť na odvolanie žalobcu a námietky v ňom uvedené, a preto rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

VI.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10

ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 16.04.2014. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 09.11.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič motorového vozidla prekročí rýchlosť ustanovenú v osobitnom predpise alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou alebo dopravným zariadením v obci o 20 km/h a viac alebo mimo obce o 30 km/h a viac.

Podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. e), g) až i) možno uložiť pokutu od 150 eur do 800 eur a zákaz činnosti do troch rokov.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. vodič autobusu a vodič motorového vozidla s najväčšou prípustnou celkovou hmotnosťou neprevyšujúcou 3 500 kg smie jazdiť rýchlosťou najviac 90 km/h. Na diaľnici a na rýchlostnej ceste vodič autobusu smie jazdiť rýchlosťou najviac 100 km/h a vodič motorového vozidla s najväčšou prípustnou celkovou hmotnosťou neprevyšujúcou 3 500 kg rýchlosťou najviac 130 km/h.

Podľa § 137 ods. 2 písm. d) zákona č. 8/2009 Z. z. porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je prekročenie rýchlosti jazdy vozidiel ustanovenej týmto zákonom alebo vyplývajúcej z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia v obci o 20 km/h a viac alebo mimo obce o 30 km/h a viac.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Nitre pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu o

preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí vyhodnotil skutok žalobcu ako priestupok, keď skonštatoval, že uvedeným skutkom vodič porušil ustanovenia § 16 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. a naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona č. 372/1990 Zb., za čo mu uložil prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. p. ORPZ-NR-ODI3-SK-353/2012 zo dňa 27.02.2013 sankciu vo forme pokuty a zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Voči uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

Žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil rozhodnutím KRPZ-NR-KDI-SK-59/2013 zo dňa 30.05.2013.

Zo spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplynulo, že žalobca dňa 29.09.2012 o 11.23 hod. na ceste I/65 kataster Čierna Dolina viedol OMV zn. Fiat Ducato, EČ: D kde bol zastavený hliadkou KDI DO Selenec, nakoľko v danom úseku prekročil max. dovolenú rýchlosť jazdy mimo obce 90 km/h o 53 km/h. Radarovým rýchlomerom Ramer 10 C bol vyhotovený protokol z merania rýchlosti a bola mu bola nameraná rýchlosť jazdy 143 km/h. Pod týmto nameraným údajom je v protokole uvedený i ďalší údaj o rýchlosti, a to 105 km/h, ktorý označuje rýchlosť policajného vozidla. Uvedený rýchlomer Ramer 10 C spĺňa všetky zákonné požiadavky a súčasne v čase merania mal platný certifikát o overení. Z predloženého certifikátu o overení zo dňa 21.11.2011 vyplýva, že u tohto rýchlomeru sa rozlišujú dva režimy merania, a to stacionárny (prípustná chyba merania je menšia ako ± 3 km/h pri rozsahu meraných rýchlostí do 100 km/h a menšia ako ± 3 % pri rozsahu meraných rýchlostí nad 100 km/h) a nestacionárny - za jazdy (prípustná chyba merania je menšia ako ± 5 km/h pri rozsahu meraných rýchlostí do 100 km/h a menšia ako ± 5 % pri rozsahu meraných rýchlostí nad 100 km/h). Aj s prihliadnutím na odchýlku pri meraní na meradle rýchlosti by sa jednalo u žalobcu o prekročenie rýchlosti, v tom prípade s prihliadnutím na odchýlku by bola rýchlosť vozidla žalobcu 139 km/h.

Na základe tvrdenia žalobcu, že radarový rýchlomer bol v stacionárnom režime merania, napriek tomu, že vozidlá boli v pohybe, najvyšší súd poukazuje na výpoveď žalovaného na pojednávaní, kde vysvetlil, že v prípade, že by došlo k nesprávnemu meraniu, resp. chybe pri meraní, radarový rýchlomer by takúto situáciu vyhodnotil a fotodokumentáciu nevyhotovil. Z uvedeného dôvodu súd nevyhovел námietke žalobcu týkajúcej sa použitia radarového rýchlomera v možnom rozpore s návodom na obsluhu. Z návodu k obsluhu radarového rýchlomera, ktorý zabezpečil žalovaný na hlavné pojednávanie, je zrejmé, že meranie za jazdy sa nelíši od merania z miesta. Nastavenie parametrov je taktiež zhodné. Snímok bol vyhotovený v momente predbiehania policajnej hliadky žalobcom, a preto súd považuje uvedený spôsob merania rýchlosti za dostatočne zdokumentovateľný a preukázateľný.

Na námietku žalobcu, že nebolo nijak vysvetlené, ako sa v spodnej časti protokolu v stĺpci „Radar“ kolónka s názvom „nameraná rýchlosť“ a „vlastná rýchlosť vozidla“, v ktorých je údaj „0“, vyskytla odchýlka od údaje skutočnosti v hodnote 105 km/h odvolací súd poukazuje na výpoveď žalovaného na pojednávaní kde uviedol, že údaje uvedené v tabuľke v spodnej časti protokolu by mali slúžiť pre nadriadeného, aby sa vedelo, kto meranie vykonal a kde. Ide o fakultatívne údaje, nie obligatórne.

Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu v tom, že nemal pochybnosť o správnosti merania v danom čase a mieste, ktorého výsledkom bolo zistenie, že žalobca vyvinul pri predchádzaní pred ním

jazdiaceho vozidla rýchlosť 143 km/h. Odvolací súd tvrdenie žalobcu, že príslušník polície, ktorý riadil motorové vozidlo v priebehu predbiehania zvyšoval rýchlosť nepovažuje za relevantné. Najvyšší súd konštatuje, že žalobca vyvinul rýchlosť 143 km/h čo je o 38km/h viac ako mala policajná hliadka (105 km/h). V konaní nebolo preukázané, že policajné vozidlo provokovalo vozidlo žalobcu zvyšovaním rýchlosti pri predbiehaní. Na základe rozdielu medzi rýchlosťami vozidiel žalobcu a policajnej hliadky je tvrdenie žalobcu neopodstatnené v snahe vyhnúť sa sankcii za priestupok. Žalobca je povinný dodržiavať na ceste maximálnu dovolenú rýchlosť a keď pri predchádzaní zistil, že maximálnu povolenú rýchlosť nedodrží, mal od predbiehania upustiť, zvlášť ak sa v protismere blížilo iné motorové vozidlo. Najvyšší súd poukazuje na § 15 ods. 5 písm. c) zák. č. 8/2009 Z. z. podľa ktorého vodič nesmie predchádzať, ak by ohrozil alebo obmedzil vodiča jazdiaceho v protismere alebo ohrozil iného účastníka cestnej premávky.

Spáchanie vyššie uvedeného priestupku bolo v správnom konaní žalobcovi nepochybne a dostatočne preukázané zadováženými dôkaznými prostriedkami, a to najmä snímkou z cestného radarového rýchlomeru. Tým, že cestný radarový rýchlomer zaznamenal tak rýchlosť kontrolovaných vozidiel ako i rýchlosť policajného vozidla, tak preukázal, že k porušeniu pravidiel o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky došlo aj zo strany policajnej hliadky. Na námietku žalobcu týkajúcej sa teórie plodov z otráveného stromu najvyšší súd uvádza, že predmetom správneho konania bol priestupok žalobcu a nie konanie policajnej hliadky. V prípade, že má žalobca výhrady ku konaniu policajnej hliadky, má sa obrátiť na príslušnú inšpekciu.

Najvyšší súd SR má za preukázané, že priestupok sa stal tak, ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí žalovaného, a preto sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu, ktorý žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného ako nedôvodnú zamietol.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd SR podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaná nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.